

РИК РИЪРДЪН
МАГНУС
ЧЕЙС
и БОГОВЕТЕ на АСГАРД

ЧУКЪТ НА ТОР

ЕГМОНТ

Излезли заглавия от Рик Риърдън

ПЪРСИ ДЖАКСЪН И БОГОВЕТЕ НА ОЛИМП

*Похитителят на мълнии
Морето на чудовищата
Проклятието на титана
Битката за Лабиринта
Последният олимписец*

ГЕРОИТЕ НА ОЛИМП

*Изчезналият герой
Синът на Нептун
Знакът на Атина
Домът на Хадес
Кръвта на Олимп*

*Досиетата на героя
Дневниците на героя*

*Гръцките богове на Пърси Джаксън
Гръцките герои на Пърси Джаксън*

ХРОНИКИТЕ НА КЕЙН

*Червената пирамида
Огненият престол
Сянката на змея*

МАГНУС ЧЕЙС И БОГОВЕТЕ НА АСГАРД

Мечът на лятото

ИЗПИТАНИЯТА НА АПОЛОН

Скритият оракул

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *The Hammer of Thor*

Text copyright © Rick Riordan, 2016
Permission for this edition was arranged
through the Nancy Galt Agency.

Превод Александър Драганов
Редактор Ваня Петкова
Коректор Павлина Върбанова
Дизайн и илюстрация на корицата Стоян Атанасов

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2016
Тираж: 3000 бр.
ISBN 978-954-27-1860-4

ПЪРВА ГЛАВА

МОЖЕ ЛИ ДА СПРЕШ ДА УБИВАШ КОЗЕЛА МИ?

НАУЧИХ СИ УРОКА – ако излезеш с валкирия на кафе, ще трябва да платиш сметката и да се погрижиш за трупа.

Не бях виждал Самира ал-Абас почти шест седмици, затова, когато ми се обади без предупреждение и каза, че трябва да говорим на живот и смърт, се съгласих веднага.

(Технически погледнато – вече бях мъртъв, така че не знаех колко да се притеснявам за евентуалната ми смърт, но все пак Сам звучеше нервно.)

Когато стигнах „Замислената чаша“ на улица „Нюбъри“, нея още я нямаше. Мястото както обикновено бе претърпано, затова се наредих за кафе. След няколко секунди Сам буквално влетя вътре, като мина над главите на посетителите в кафенето.

На останалите и окото им не мигна. Обикновените смъртни не възприемат магията. Това е добре, защото иначе бостънци биха прекарвали по-голямата част от времето си в панически бяг от великаните, троловете, човекоядците

и воините *айнхеряр*, размахващи бойни брадви, докато си пият кафето.

Сам се приземи пред мен в училищната си униформа – бели маратонки, кафеникави панталони и риза с дълъг ръкав, върху която бе нарисувано логото на академия „Кинг“. Зелена забрадка покриваше косата ѝ. От колана ѝ висеше брадва. Сигурен бях, че тя не е част от униформата.

Макар да се зарадвах да я видя, забелязах, че кожата под очите ѝ е по-тъмна от обичайното, а тя самата леко се олюлява.

– Изглеждаш ужасно – заявих.

– И на мен ми е приятно да те видя, Магнус.

– Не, имам предвид... не ужасно като *различно от нормалното* ужасно. Просто изглеждаш *ужасно* изтощена.

– Да ти намеря ли лопатка, та да изкопаеш още по-дълбок гроб, в който да ме тикнеш?

Предадох се и вдигнах ръце.

– Къде се загуби последния месец и половина?

Раменете ѝ се напрегнаха.

– Работата този семестър ме смазва. Гледам деца след училище. После, както може би помниш, трябва да прибирам душите на мъртвите и да ходя по строго секретните мисии на Один.

– Децата тези дни сте много заети.

– Освен това... се уча да летя.

– Да летиш? – напреднахме с останалите от опашката. –
Със *самолет*?

Знаех, че мечтата на Сам е някой ден да стане професионален пилот, но не осъзнавах, че вече взима уроци.

– *Дават* ли ти да летиш на шестнайсет?

– Баба и дядо никога не биха могли да съберат достатъчно

пари, за да си го позволят – светнаха очите ѝ, – но семейство Фадлан имат приятел, който държи такова училище. Успяха да убедят Джид и Биби...

– Ха! – ухилих се. – Значи, уроците са подарък от Амир?

Сам се изчерви. Тя бе единствената сгодена тийнейджърка, която познавах. Беше сладко как се изчервяваше, когато станеше дума за Амир Фадлан.

– Учителите са най-умните и внимателни... – тя въздъхна замечтано – но стига за това. Не съм те извикала да ти се оплаквам за програмата си. Трябва да се видим с наш информатор.

– Информатор?

– Това може да е пробивът, който очаквахме. Ако информацията е верна...

Телефонът на Сам извънтя. Тя го извади от джоба си, провери екрана и изруга.

– Трябва да вървя.

– Но ти едва сега пристигна.

– Знаеш как сме валкириите с работата. Код три-осем-едно, възможно е в момента да умира герой.

– Току-що си го измисли това.

– Не съм.

– И какво, някой мисли, че ще пукне, и ти праща съобщение „Умирам, веднага пратете валкирия!“, последвано от тъжни личица?

– Помня, че твоята душа я изпроводих до Валхала и без да ми пращаш тъжни личица.

– Не, но аз съм специален.

– Просто запази една маса отвън – каза тя. – Виж се с информатора. Ще се върна веднага щом мога.

– Но аз дори не знам как изглежда информаторът ти!

– Щом го видиш, ще го познаеш – обеща ми Сам. – Бъди храбър. Освен това ми вземи сладка.

Отлетя от магазина като Супер Мюсюлманката и ме остави да платя за поръчката.

Взех две големи кафета, две кифли и намерих една маса навън.

Пролетта бе дошла рано в Бостън. Купчини мръсен сняг все още се прилепваха по бордюрите на тротоарите подобно на зъбен камък, но по черешовите дървета вече се виждаха бели и червени цветове. Шарени дрехи с пастелни цветове украсяваха прозорците на скъпите магазини. Туристите се разхождаха, наслаждавайки се на слънчевата светлина.

Застанал навън, добре облечен с наскоро изпраните си дънки, риза и яке, установих, че за пръв път от три години не съм бездомен. Миналия март ровех в кофите за боклук, спях под един мост в градския парк и се шляех с приятелите си Харт и Блиц, като избягвах ченгетата и се стремях да оцелея.

После, преди два месеца, загинах в битка с огнен великан и се събудих в хотел „Валхала“ като *айнхери*, един от воините на Один.

Сега имах чисти дрехи, къпех се всеки ден. Спях в удобно легло всяка нощ. Можех да седя на масата с кафе, да си плащам за храната, която ям, и да не се безпокоя кога ще дойде персоналът, за да ме принуди да се разкарам.

От прераждането си насам свикнах с доста странни неща. Прекосих Деветте свята, срещнах нордически богове, елфи, джуджета и някои чудовища с имена, които не можех да произнеса. Спечелих си вълшебен меч, който в момента висеше на врата ми като рунически медальон. Дори

имах безумен разговор с братовчедката Анабет* за *гръцки* богове, които живеели в Ню Йорк и вгорчавали *нейния* живот. Явно Северна Америка гъмжеше от древни богове**. Това си беше истинска напаст.

Научих се да приемам всичко случващо се. Но да съм навън в Бостън по време на приятен пролетен ден, и то като нормално смъртно хлапе?

Това ми беше странно.

Огледах тълпата от пешеходци, търсейки информатора на Сам. „Щом го видиш, ще го познаеш“, беше ми обещала тя. Чудех се каква информация има този тип, след като Сам смяташе, че е въпрос на живот и смърт да я научим.

Погледът ми се спря на витрината в края на един блок. Над вратата имаше табела от месинг и сребро, на която гордо пишеше: „Най-доброто от Блицен“, ала магазинът бе затворен. Прозорецът на входната врата беше покрит с хартия отвътре, на която с червен маркер бе надраскано набързо: „Затваряме за ремонт. Скоро ще отворим отново!“.

Надявах се да мога да питам Самира за това. Нямах представа защо старият ми приятел Блиц е изчезнал. Преди две седмици минах покрай магазина и установих, че е затворен. Оттогава нямаше ни вест, ни кост от Блицен или Хартстоун, а това не бе в стила им.

Замисляйки се върху ситуацията, почти не забелязах информатора, докато той не застава точно до мен. Ала Сам беше права, отличаваше се от тълпата. Не всеки ден можеше да видиш козел с дълго палто.

---

* Анабет е героиня от поредиците „Пърси Джаксън и боговете на Олимп“ и „Героите на Олимп“, написани от същия автор. Те разказват историята на тийнейджъри, които са деца на боговете от старогръцките легенди и митове. – Бел. прев.

** В поредицата „Хрониките на Кейн“, също от Рик Риърдън, се разбира, че съществуват и боговете на Древен Египет. – Бел. прев.

Между извитите му рога се мъдреше бомбе. Чифт очила бяха поставени върху муцуната му. Дългото му палто се преплиташе в задните му копита.

Въпреки майсторската му дегизировка го разпознах. Бях убил и изял точно този козел в един друг свят, нещо като обвързващо преживяване, което не се забравяше.

– Отис – рекох.

– *Шит* – каза той. – Тук съм инкогнито. Наричай ме...

Отис.

– Не знам дали това помага на *инкогнитото*, но добре.

Отис, когото трябваше да наричам Отис, се покатери на стола, който бях запазил за Сам. Седна и постави предните си копита на масата.

– Къде е валкирията? И тя ли е инкогнито?

Надникна в пликчето със сладки, все едно Сам можеше да се е скрила там.

– Самира трябваше да преведе една душа – казах аз. – Скоро ще дойде.

– Хубаво е да имаш цел в живота – въздъхна Отис, – но благодаря за храната.

– Но това не е за...

Отис грабна кифлата на Сам и я загриза с все хартията. На масата до нас една възрастна двойка се загледа в приятеля ми козел и се усмихна. Може би смъртните им сетива го възприемаха като мило дете или забавен домашен любимец.

– Та... – трудно ми бе да наблюдавам как Отис поглъща сладкиша и разпръсква трохи по реверите на палтото си – ... имал си да ни казваш нещо.

– За господаря е – оригна се Отис.

– За Тор.

– Да, за него – потрепери Отис.

И аз да работех за бога на гръмотевиците, щях да потрепера, като чуя името му. Отис и брат му Марвин теглеха колесницата на бога. Също така предоставяха на Тор безкраен запас от козе месо. Всяка нощ Тор ги убиваше и изяждаше за вечеря. Всяка сутрин Тор ги съживяваше. Ето защо трябва да отидете в университета, деца, за да може, като пораснете, да не ви се налага да работите като вълшебен козел.

– Най-накрая имам следа – каза Отис. – За *оня предмет*, който липсва на господаря.

– Искаш да кажеш за чу...

– Не го произнасяй! – предупреди Отис. – Но да. За *същото*.

Спомних си миналия януари, когато за пръв път се запознах с бога на гръмотевиците. Изкарахме си добре край лагерния огън, заслушани в пръдните на Тор, който приказваше за любимите си телевизионни сериали, пръдваше, сетне се оплакваше за изгубения си чуку, с който убивал великани и свалял любимите си сериали от интернет... и пак пръдваше.

– Още ли не сте го намерили? – попитах.

Отис тропна с предните си копита по масата.

– *Официално* няма проблем, разбира се. Ако великаните знаеха със сигурност, че Тор е изгубил... сещаш се какво, щяха да завладеят световите на смъртните, да унищожат всичко и да ме запратят в клинична депресия. Неофициално обаче... не, не сме го открили. Месеци наред го търсим без резултат. Враговете на Тор стават все по-нахални. Те надушват слабостта. Казах на терапевта си, че това ми напомня на дните, когато бях малко козле и хулиганите в кошарата ме тормозеха.

Отис погледна тъжно с жълтите си очи.

– Мисля, че оттогава развих травматичен стрес.

Това бе знак, че следващите няколко часа трябва да си говорим за чувствата на Отис. Но аз съм ужасен човек, затова просто му казах, че го разбирам, и продължих нататък.

– Отис – подех аз, – последния път, когато се видяхме, намерихме на Тор един здрав железен жезъл, който да използва като резервно оръжие. Не е като да е беззащитен.

– Да, ама жезълът не може да се сравнява с онова... *чутото*. Не предизвиква същия страх у великаните. Освен това Тор се дразни, когато трябва да гледа сериали на жезъла. Екранът е мъничък и е с ужасна резолюция. На мен не ми харесва, когато Тор е раздразнен. Така трудно и аз намирам щастието.

Не виждах смисъл в голяма част от чутото. Защо Тор изпитваше такова затруднение да намери собствения си чук, как бе съумял да опази загубата му в тайна от великаните за толкова време, а и идеята, че козелът Отис търси щастието...

– Значи, Тор иска помощта ни – предположих.

– Не и официално.

– Не, разбира се. Всички ще трябва да ходим с палта и очила.

– Отлична идея – каза Отис. – Така или иначе казах на валкирията, че ще я държа в течение, понеже тя отговаря за... нали се сещаш... секретните операции на Один. Това е първата добра следа, на която попадам, относно местонахождението на *онзи предмет*. Източникът ми е надежден. Това е друг козел, който ходи при същия психиатър. Подочул е нещо в обора.

– Искаш да проверя следата, спусната ни от обор в каби-

нета на твоя психиатър?

– Това ще е супер – Отис се приведе толкова много напред, че се притесних да не падне от стола. – Но ще трябва да си внимателен.

Сторих всичко възможно, за да не се разсмея. Играл бях с огнени великани на народна топка, направена от лава. Бях летял с орел над покривите на Бостън. Издърпах Вселенския змей от залива в Масачузетс и победих вълка Фенрир с една прежда. А сега този козел ми казваше да съм внимателен.

– Та къде разправяш е *чу-то*? – попитах. – Йотунхейм? Нифлхейм? Пръдлиторхейм?

– Дразниш ме – тъмните очила на Отис се кривнаха върху муцуната му. – *Чу-то* е на друго опасно място. Провинстаун.

– Провинстаун – повторих. – Накрая на Кейп Код.

Имах смътни спомени от това място. Мама ме бе водила там за един уикенд през лятото, когато бях на осем. Помнех плажове, карамелени бонбони, рулца от раци и множество картинни галерии. Най-опасното нещо, на което попаднах, бе чайка с нервен стомах.

– В Провинстаун има *могилна* твар*.

– Предполагам, че нямаш предвид дъждовен червей.

– Не, не... – потръпна Отис. – Могилната твар е могъщо немъртво същество, което събира вълшебни оръжия. Гробницата ѝ е оформена като могила, затова ѝ казват могилна твар. Съжалявам, но мразя да говоря за могилните твари. Те ми напомнят за татко.

Това провокираше купища нови въпроси относно дет-

* Могилните твари са същества от скандинавската митология, които са използвани от Дж. Р. Р. Толкин в знаменития му роман „Властелинът на пръстените“. – Бел. прев.

ството на Отис, но реших да ги оставя на психиатъра му.

– Много ли гробове на немъртви викинги има в Провинстаун? – попитах аз.

– Доколкото знам, само един. Но това е повече от достатъчно. Ако *онзи предмет* е там, ще е трудно да се сдобием с него. Ще е под земята, охраняван от могъща магия. Ще имаш нужда от приятелите си – джуджето и елфа.

Това хубаво, но аз не знаех къде точно са тези приятели. Надявах се, че Сам е по-наясно с местонахождението им от мен.

– Защо Тор не отиде сам да провери какво има в могилата? – попитах. – Не, чакай. Нека отгатна. Не иска да привлича внимание. Или иска да ни даде шанс да бъдем герои. Или това е трудна работа, а той има да навакса със сериалите.

– Ако трябва да съм честен, наскоро пуснаха новия сезон на „Джесика Джоунс“* – рече Отис.

Козелът не е виновен – помислих си. – *Не заслужава да го удриям.*

– Хубаво – отвърнах. – Когато Сам се върне, ще обсъдим стратегията.

– Не смятам, че се налага да я чакам с теб – облиза една троха от ревера си Отис. – Трябваше да ти кажа по-рано, но виждаш ли... някой или нещо ме следи.

– Допускаш, че са те проследили дотук? – косъмчетата по врата ми настръхнаха.

– Не съм сигурен – каза Отис. – Надявам се дегизировката ми да ги е объркала.

Просто супер – помислих си. Огледах улицата, но не видях някой явен преследвач.

---

* Американски сериал, продуциран от студио „Марвел“. – Бел. прев.

– Успя ли поне да огледаш този някой или нещо?

– Не – призна Отис. – Тор има много врагове, които биха искали да му попречат да си върне... *чу-то*. Не биха искали да споделям информация с теб, особено за последното. Трябва да предупредиш Самаира, че...

ТУП.

Животът във Валхала ме бе накарал да свикна със смъртоносните оръжия, които летят от нищото, но въпреки това се изнадах, когато една брадва изникна в косматите гърди на Отис.

Скочих през масата, за да му помогна. Като син на Фрей, бог на здравето и плодородието, можех да правя фантастична лековита магия, стига да имах време. Но щом докоснах Отис, веднага проумях, че е късно. Бравдата го бе улучила в сърцето.

– О, богове! – закашля кръв Отис. – Ще умра... сега.

Главата му клюмна. Шапката му падна на паважа. Дамата зад нас изпищя, сякаш сега забеляза, че Отис не е сладко кученце, а мъртва коза.

Огледах покривите около улицата. Предвид ъгъла на брадвата, трябваше да е метната някъде отвисоко... да. Забелязах движение точно когато нападателят се скри от погледа ми. Фигура в черно, с метален шлем.

Дотук с пиенето на кафе. Свалих вълшебния медальон от врата си и хукнах подир убиеца на козела.

ВТОРА ГЛАВА

ТРАДИЦИОННО НАДБЯГВАНЕ ПО ПОКРИВИ С ГОВОРЕЩИ МЕЧОВЕ И НИНДЖИ

ТРЯБВА да ви запозная с меча си.

Джак, това са нашите читатели. Скъпи читатели, това е Джак.

Истинското му име е Сумарбрандер, Мечът на лятото. Джак обаче предпочита „Джак“ поради редица причини. Когато му се спи, което е през по-голямата част от времето, той виси на верижка около врата ми във формата на медальон, изписан с руната *феху* на бог Фрей:

Когато имам нужда от помощта му, той се превръща в меч и убива разни неща. Понякога го прави, докато аз го държа. Друг път – докато лети самичък и си тананика дразнеща поп музика. Наистина е вълшебен.

Докато тичах по улица „Нюбъри“, Джак се увеличи до истинския си размер в ръката ми. Острието му – 76 санти-

метра от двустра стомана с човешки кости* – бе покрито с руни, които пулсираха с различни цветове, докато Джак говореше.

– Какво става? – попита той. – Кого трябва да убием?

Джак твърди, че не следи особено внимателно разговорите ми, докато е във формата на медальон. Казва, че е заради слушалките. Аз обаче не му вярвам, тъй като Джак няма слушалки. Нито пък уши.

– Преследваме един убиец – отговорих аз, избягвайки някакво такси. – Той уби козела.

– Едно и също, едно и също – отвърна Джак. – Всеки ден едно и също.

Изкатерих се по сградата на „Пиърсън Пъблишинг“. Прекарал бях последните два месеца в изучаване на силите си на айнхери, така че с един скок стигнах нишата, намираща се на три етажа над главния вход. Това не беше проблем дори когато бях с меч в ръка. Сетне скочих от нишата към прозореца до корниза на бялата мраморна фасада и се изкатерих до върха като невероятния Хълк**.

В далечния край на покрива една тъмна двукрака фигура тъкмо изчезваше зад ред комини. Убиецът на козли приличаше на човек, което означаваше, че не става дума за някоя вътрешноведомствена козя свада. Ала тъй като бях видял достатъчно от Деветте свята, знаех, че това, че наподобяваше човек, не означаваше, че е такъв. Можеше да е елф, джудже, мъничък великан или дори бог-убиец на брадвите. (Надявах се да не е бог-убиец на брадвите.)

---

* Стомана, в която е смесено желязо с човешки кости. Процесът е обяснен в първата книга „Мечът на лятото“. – Бел. прев.

** Супергерой от отбора на „Отмъстителите“. Това е ученият Брус Банър, който се превръща в грамаден и свиреп зеленикав великан с огромна сила. – Бел. прев.

Щом стигнах комините, моята плячка тъкмо бе скочила до покрива на съседната сграда. Това може би не ви звучи впечатляващо, но следващата сграда бе имение от кафяв камък на около петнайсет метра, а убиецът дори нямаше достойнството да си счупи глезените при приземяването. Само се превъртя на кълбо и продължи да тича. После скочи обратно през улица „Нюбъри“ и се приземи върху камбанарията на Църквата на завета.

– Мразя този тип – казах аз.

– Откъде си сигурен, че е мъж? – попита Джак.

Мечът имаше право. Свободните черни дрехи на убиецца на козли и металният боен шлем ми пречеха да отгатна пола му, но предпочетох засега да го мисля за мъж. Нямах представа защо. Предполагам, че идеята, че е някой като мен, който убива козли, бе по-дразнеща.

Изправих се, засилих се и скочих към църквата.

Ще ми се да ви кажа, че съм се приземил на камбанарията, сложил съм белезници на убиецца и съм обявил: *Арестуван сте за убийството на дребен рогат добитък!*

Вместо това... ами как да ви кажа, Църквата на завета има красиви цветни прозорци, изработени от „Тифани“ през 1890 година. От лявата страна на храма по единия от прозорците има голяма пукнатина, за която се извинявам.

Попаднах върху наклонения покрив на църквата и се плъзнах назад, като хванах улука с дясната си ръка. Изпитах силна болка в ноктите. Увиснах от перваза и размахвах крака, изритвайки красиво изрисуван прозорец право в Младенеца.

От друга страна, това, че се люлеех от покрива, спаси живота ми. Точно когато се завъртях, една брадва профуча отгоре ми и скъса копчетата на дънковото ми яке. Още сантиметър – и щеше да разкъса гърдите ми.

– Хей! – извиках.

Имам навика да се оплаквам, когато хората се опитват да ме убият. Наистина – във Валхала айнхеряр се избиваме редовно помежду си и биваме възкресени навреме за вечеря. Но извън Валхала бяхме съвсем, съвсем *убиваеми*. Ако изгубех живота си в Бостън, нямаше да имам право на нов жетон от небето.

Убиецът на козли ме погледна от върха на покрива. За щастие, изглеждаше така, сякаш не разполагаше с повече брадви. За съжаление обаче, все още носеше меч на кръста си. Панталонът и туниката му бяха ушити от черна козина. Изцапана със сажди ризница висеше свободно от гърдите му. Черният му железен шлем имаше спускаща се от основата мрежа – на викингски му викаме *авантейл*, – която напълно закриваше врата и гърлото му. Чертите му бяха покрити от забрало, направено така, че да прилича на ръмжащ вълк.

Разбира се, че на вълк. Всички в Деветте свята обичаха вълците. Имаха щитове, шлемове, тапети на монитора и пижами на вълци. Празнуваха рождените си дни с тематична вълча украса.

Но аз не обичах вълците.

– Послушай ме, Магнус Чейс – измени се гласът на асасина от сопрано до баритон, все едно ползваше машина за специални ефекти. – Стой настрана от Провинстаун.

Пръстите на лявата ми ръка стиснаха дръжката на меча.

– Джак, свърши си работата.

– Сигурен ли си? – попита Джак.

Асасинът изсъска. По някаква причина хората се изненадват, когато узнаят, че мечът ми може да говори.

– Искам да кажа... – продължи Джак – ... знам, че този

тип е убил Отис, но *всички* убиват Отис. Смъртта е част от работата му.

– Просто го обезглави! – извиках. – Може и не буквално, но да е нещо от този род.

Асасинът, който не беше идиот, се обърна и побягна.

– Хвани го! – викнах на Джак.

– Защо все аз трябва да върша черната работа! – оплака се Джак.

– Понеже аз вися като прани гащи, а ти не можеш да бъдеш убит!

– Това, че си прав, не ме кара да се чувствам по-добре.

Метнах го над главата си. Джак изчезна от погледа ми, втурвайки се подир убиеца на козли и припявайки си собствена версия на *Shake It Off**. (Така и никога не съумях да го убедя, че в текста не се пее за настъргано сирене.)

Макар лявата ми ръка да бе свободна, изгубих няколко секунди, докато се издърпам до покрива. Някъде на север звънът на остриета отекна между тухлените сгради. Затичах се в тази посока, като прескочих кулите на църквата и се насочих към улица „Бъркли“. Скачах от покрив на покрив, докато не чух Джак да крещи в далечината.

– Ау! Ау!

Повечето хора не влизат в битка, за да проверят състоянието на мечовете си, но аз сторих точно това. На ъгъла на „Бойлстън“ се изкатерих по едната стена на гаража на паркинга, стигнах най-горното ниво и намерих Джак да се бори... може би не за живота си, но поне за достойнството си.

Джак често се хвалеше, че има най-пронизващото острие в Деветте свята. Можеше да среже всичко и да се бие с няколко противници едновременно. Аз му вярвах, тъй

---

* Песен на Тейлър Суифт. – Бел. прев.

като лично го бях виждал да поваля великани с размерите на небостъргач. Убиецът на козли обаче нямаше проблем да го отблъсква назад по покрива. Асасинът може и да беше дребен, но също така беше силен и бърз. Черното му острие хвърляше искри, докато удряше Джак. Всеки път, когато остриетата се кръстосваха, Джак викаше:

– Ау! Ау!

Не знаех дали той се намира в реална опасност, но трябваше да помогна. Понеже няхах друго оръжие и не възнамерявах да се бия с голи ръце, отидох до най-близката лампа и я изтръгнах от цимента.

Знам, че това ви звучи като да се фукам. Но не е вярно. Честно. Уличната лампа просто ми се видя като най-доброто оръжие, което можех да намеря – освен един паркиран лексус, а не бях достатъчно силен, че да размахам лимузина.

Нападнах убиеца на козли с шестметровото осветително тяло. Това привлече вниманието му. Когато се обърна към мен, Джак атакува и удари асасина в бедрото. Убиецът на козли изсумтя и се олюля.

Това беше шансът ми. Можех да го поваля. Вместо това замръзнах на три метра от него, когато въздухът бе пронизан от далечен вой.

Стига де, Магнус – мислите си вие. – Това е само един далечен вой. Какво толкова?

Смятам, че вече споменах колко много не обичам вълците. Когато бях на четиринайсет, два от тях убиха майка ми. Никога няма да забравя блестящите им сини очи, а скорошната ми среща с Фенрир не бе подобрила с нищо представата ми за вида.

А този вой *определено* беше вълчи. Долетя някъде от „Бостън Комън“ и отекна по високите сгради, като смрази

кръвта ми до фреон. *Точно* този звук бях чул в нощта, когато мама загина. Изгладнял и триумфиращ. Ревът на чудовище, намерило плячката си.

Изтървах уличната лампа, която изтрака на асфалта.

– *Сеньор* – долетя до мен Джак, – ние ще се бием ли с този тип, или какво?

Асасинът се олюля назад. Черната козина на панталоните му бе подгизнала от кръв.

– Започна се – гласът му звучеше още по-изкривено. – Пази се, Магнус. Ако отидеш в Провинстаун, ще направиш точно това, което искат враговете ти.

Загледах се в озъбената вълча маска. Отново се почувствах на четиринайсет, сам на уличката зад апартамента ни, след като мама умря. Помня как надзъртах към противопожарния изход, от който се бях спуснал, заслушан във воя на вълците от хола. После пламъците избухнаха от прозорците.

– Кой... кой си ти? – успях да попитам.

Асасинът се изсмя.

– Грешен въпрос. Правилният въпрос е готов ли си да загубиш приятелите си? Ако не, трябва да оставиш чука на Тор *загубен*.

Той отстъпи до края на покрива и падна.

Изтичах до ръба точно когато ято гълъби се издигна нагоре към синьосивкавия облак и се завъртя над гората от комини в Бек Бей. Долу нямаше тяло, нито движение или каквато и да било следа от асасина.

– Можех да го победя – увисна до мен Джак. – Просто ме хвана неподготвен. Нямах време да се разкърша.

– Мечовете не се разкършват – отбелязах.

– О, извини ме, майсторе на загревките за хладни оръжия!

Сноп от гълъбова перушина падна до ръба и залепна за петно от кръвта на асасина. Вдигнах малкото перце и зърнах как червената течност се просмуква в него.

– Какво следва сега? – попита Джак. – И какъв беше този вълчи вой?

Полазиха ме ледени тръпки, усетих как в устата ми започва да нагарча.

– Не знам – отговорих. – Каквото и да е било, вече спря.

– Да го проверя ли?

– Не! Искам да кажа... докато разберам откъде е дошъл воят, ще е твърде късно да направим нещо по въпроса. Освен това...

Разгледах окървавеното перо от гълъба. Запитах се как убиецът на козли е изчезнал така ловко и какво знае за липсващия чук на Тор. Изкривеният му глас отекна в съзнанието ми. *Готов ли си да загубиш приятелите си?*

Нещо около този асасин ми се струваше сбъркано... и ужасно познато.

– Трябва да се върнем при Сам – хванах дръжката на Джак и изтощението ме заля.

Недостатъкът да имаш меч, който се бие самичък, е, че каквото и да направеше Джак, аз плащах цената, щом той се върнеше в ръката ми. Усетих синини по ръцете си – по една за всеки път, в който Джак бе удрял другия меч. Краката ми се разтрепериха, все едно бях скачал цяла сутрин. В гърлото ми се оформи буца от емоции – срамът на Джак от това, че убиецът на козли му е бил равностоен.

– Спокойно, пич – казах му. – Поне го наряза. Направи повече от мен.

– Е, ами да – Джак прозвуча засрамено. Знаех, че не обича да споделя лошите неща с мен. – Може би трябва да си починеш малко, *сеньор*. Не си в кондиция...

– Наред съм – отвърнах. – Благодаря ти, Джак. Добре се справи.

Пожелах да се върне във формата си на медальон и закачих руническите камъни обратно на врата си.

Джак бе прав за едно нещо. Имах нужда от почивка. Идеше ми да се промъкна в хубавия лексус и да заспя там, но ако убиецът на козли решише да се върне до „Замислената чаша“ и хванеше Сам неподготвена...

Слязох от покрива на паркинга с надеждата да не съм закъснял.

ТРЕТА ГЛАВА

БЛАГОДАРЯ, ПРИЯТЕЛИ, ЗАДЕТО НЕ МИ КАЗАХТЕ НИЩО

КОГАТО СЕ ВЪРНАХ, Сам ме чакаше в кафенето, застана над тялото на Отис.

Клиентите влизаха и излизаха от „Замислената чаша“ и заобикаляха умрелия козел. Не изглеждаха притеснени. Може би виждаха Отис като изпаднал в безсъзнание бездомник. Някои от най-добрите ми приятели бяха бездомници, изпадали в безсъзнание. Знаех как това отблъсква околните.

Сам ми се намръщи. Под лявото ѝ око имаше голяма оранжевееща синина.

- Защо информаторът ни е мъртъв?
- Дълга история – отговорих. – Кой те удари?
- Дълга история.
- Сам...
- Добре съм – махна с ръка тя. – Само ми кажи, че не си убил Отис, понеже ми е изял кифлата.
- Не. Виж, ако беше изял моята...
- Ха-ха-ха. Какво стана?

Още бях притеснен за синината на Сам, но ѝ разказах за убиеца на козли, доколкото можах. В същото време тялото на Отис започна да се разпада на кълбета бяла пара... като сух лед. След миг не бе останало нищо освен палтото, очилата, бомбето и брадвата, която го бе улучила.

Сам вдигна брадвата на убиеца. Острието не бе по-голямо от смартфон, но ръбът му изглеждаше остър. Тъмният метал бе изписан с черни като сажди руни.

– Направено е от великан – каза Сам. – Омагьосано е. Добре балансирано. Ценно оръжие, за да го оставиш просто така.

– Това е прекрасно. Щеше да ми бъде мъчно, ако бяха убили Отис със скапано оръжие.

Сам не ми обърна внимание. Беше се усвършенствала в това.

– Казваш, че убиецът е носил вълчи шлем.

– Което стеснява кръга на заподозрените до половината злодеи в Деветте свята – посочих празното палто на Отис. – Къде отиде тялото му?

– На Отис? Добре е. Вълшебните създания са сътворени от мъглата на Гинунгагап. Когато умрат, телата им се разпадат на същата тази мъгла. Отис ще се прероди някъде наблизо до господаря си. Надяваме се, навреме, за да може Тор да го убие за вечеря.

Това ми се стори странна надежда, но не по-странна от сутринта, която бях преживял. Седнах, преди коленете ми да се подгънат, и отпих от истиналото си кафе.

– Убиецът на козли знаеше, че чука го няма – казах аз. – Каза ми, че ако отида в Провинстаун, ще направя точно това, което иска врагът. Не мислиш, че е имал предвид...

– Локи? – Сам се настани срещу мен и остави брадвата

на масата. – Убедена съм, че той е замесен някак. Както ви-наги.

Не можех да я обвиня за горчивината в гласа ѝ. Сам не обичаше да разговаря за бога на измамата и лъжите. Освен че беше зъл, той бе и неин баща.

– Чувала ли си го скоро? – попитах.

– В някои сънища – Сам завъртя чашата си за кафе, сякаш набираше стар телефон. – Шепне, заплашва. Интересува се най-вече от... все тая. Няма значение.

– Не звучи като да няма значение.

Погледът на Сам бе гневен и пронизващ. Напомняше на лумнала камина.

– Татко се опитва да съсипе личния ми живот – каза тя. – Нищо ново. Иска да съм заета. Баба, дядо, Амир... – Гласът ѝ потрепери. – Ще се оправя. Няма нищо общо с чука.

– Сигурна ли си?

Изражението ѝ ми подсказа, че е нужно да отстъпя. Ако я притиснех твърде много, тя щеше да ме забие в стената и да опре лакът в гърлото ми. Фактът, че още съм в съзнание, бе знак за нашето задълбочаващо се приятелство.

– Така или иначе – каза Сам – няма как Локи да е убиецът на козлите. Не може да върти брадвата подобаващо.

– Защо не? Знам, че технически погледнато, той е окован в асгардовата версия на Алкатрас* заради убийство или нещо подобно, но изглежда, че няма проблеми да изниква пред мен, когато му хрумне.

– Баща ми може да проектира образа си или да се явява в сънищата – каза Сам. – Ако се съсредоточи много, е възможно за известно време да образува физическо тяло.

– Както когато е забил майка ти.

---

* Легендарен американски затвор. – Бел. прев.

Сам отново демонстрира приятелството си, като не ми пръсна мозъка. Чак в „Замислената чаша“ разбрах колко сме близки.

– Да – отвърна тя, – може да се измъква от затвора си по такъв начин. Но не и да се превъплъщава така, че да върти вълшебни оръжия. Боговете хвърлиха такова заклинание върху оковите му. Ако можеше да вдигне омагьосано острие, щеше да се освободи.

Предполагам, че в това има някаква нелепа нордическа логика. Представих си Локи проснат като агне в някаква пещера, вързан с – тук ще повърна – червата на собствените си синове, убити от боговете. Същите бяха поставили и змия над главата му, която да го плюе с отрова цяла вечност. В Асгард не бяха привърженици на милосърдието.

– Но убиецът на козли може да работи за Локи – рехох. – Може да е великан. Може да е...

– Всеки – отвърна Сам. – Но така, както ми го описваш като движения и боен стил, звучи като айнхери. Може би дори валкирия.

Стомахът ми падна в петите. Представих си го как се търкулва по паважа и спира до шапката на Отис.

– Някой от Валхала е. Но защо някой би..

– Не знам – отвърна Сам. – Ала който и да е, той или тя не желае да последваме дирята към чука на Тор. Не виждам обаче какъв избор имаме. Трябва да действаме бързо.

– Че защо? – попитах. – Чука го няма вече няколко месеца, а великаните още не са ни нападнали.

Нещо в очите на Сам ми напомни за мрежите на похитителката Ран. За начина, по който се носят по вълните и поличат душите на удавниците. Това не бе приятен спомен.

– Магнус – каза тя, – играта загрубва. По време на по-

следните ми няколко мисии в Йотунхейм... великаните са неспокойни. Призовали са могъща магия, за да скрият кроежите си, но съм сигурна, че събират армии за война. Готвят се да ни нападнат.

– Да ни нападнат?

Забрадката ѝ потрепери от вятъра.

– *Тук*, Магнус. Ако дойдат да унищожат Мидгард...

Въпреки топлото слънце ме полазиха тръпки. Сам ми бе обяснила, че Бостън е в центъра на Игдразил, Световното дърво. Оттук най-лесно можеше да пътуваш сред Деветте свята. Представих си сенките на великаните, падащи по улица „Нюбъри“, начина, по който земята се тресе под подковани им с желязо обуца, големи като танкове.

– Единственото нещо, което ги спира – каза Сам, – е страхът от Тор. Така е от векове. Няма да нападнат, ако не са абсолютно уверени, че той е уязвим. Но стават все по-смели. Започват да подозират, че часът им е настъпил...

– Но Тор е само един бог – казах аз. – Какво ще предприемат Один, Тир, татко ми Фрей? Те не *могат* ли да се борят с великаните?

Веднага щом го изрекох, ми стана смешно. Один бе непредвидим, а щом се появеше, предпочиташе да прави мотивиращи презентации на PowerPoint пред това да се бие. Никога не бях виждал Тир, бога на храбростта и честната битка. Що се отнася до Фрей... татко бе бог на лятото и плодородието. Полезен беше, ако ти трябва да растат цветя и посеви или пък да те излекува, когато си се одраскал на хартия. Но да прогони ордите на Йотунхейм?

Не чак толкова.

– Трябва да спрем нашествието, *преди* са се случи – каза Сам. – Това означава, че се налага да намерим чука Мьолнир. Сигурен ли си, че Отис е казал Провинстаун?

– Да, спомена и нещо за могилна твар. Това лошо ли е?

– От едно до десет... около трийсет. Ще ни трябват Хартстоун и Блицен.

Въпреки обстоятелствата, възможността да видя старите си приятели повдигна духа ми.

– Знаеш ли къде са?

– Знам как да се свържа с тях – поколеба се Сам. – Скаватат се в едно от скривалищата на Мимир.

Опитах да осмисля това. Мимир, разчленената от тялото му глава на бога, която бе пила от кладенеца на знанието през годините на служба и бе наредила Блиц и Харт да ме наглеждат, докато съм бездомен, защото съм „важен за съдбата на световетѐ“; Мимир – понастоящем гангстер, който се занимава с хазарт и други сенчести препитания. Той разполагаше с множество скривалища, но се чудех колко ли иска от приятелите ми за наем.

– Защо се крият Блиц и Харт?

– Ще ги оставя да ти обяснят – отвърна Сам. – Не им се щеше да те притесняват.

Това *никак* не беше смешно, ала аз се разсмях.

– Изчезват, без да продумат, понеже не са искали да ме *притесняват*?

– Магнус, виж... Имаше нужда от време да потренираш, да свикнеш с Валхала и силите ни на айнхери. Хартстоун и Блицен съзряха злостна прокоба в руните. Взимат предпазни мерки, като се крият. За тази задача обаче..

– Злостна прокоба. Сам, асасинът каза да се подготвя за загубата на приятелите си.

– *Знам* – тя отпи от кафето си, а ръцете ѝ потрепериха. – Ще внимаваме, Магнус. Но гробницата на могилна твар... магията на руните и подземните умения може да се окажат

от ключово значение. Нуждаем се от Харт и Блиц. Ще се свържа с тях този следобед. После ти обещавам, че ще разкажа всичко.

– Има *още*? – внезапно се почувствах така, сякаш съм стоял на детската масичка за Деня на благодарността, докато възрастните са водели сериозни разговори. Мразех детската масичка. – Сам, нямам нужда от защитата ти – казах. – Вече съм умрял и съм воин на Один, който живее във Валхала. Позволи ми да помогна.

– Ще помогнеш – обеща тя, – но ти трябва тренировки, Магнус! Последния път, когато търсахме Меча на лятото, имахме късмет. Това, което следва... ще ни трябва умение.

Страхът в гласа ѝ ме накара да потръпна.

Не смятах, че сме извадили голям късмет в търсенето на Меча на лятото. На няколко пъти едва не умряхме. Трима от другарите ни пожертваха живота си. Едва възприяхме вълка Фенрир и армията огнени великани да опустошат Деветте свята. Ако това се броеше за късмет, не смеех да си помисля какво би представлявало нещастieto.

Сам се протегна през масата. Взе портокаловата сладка и отхапа крайчеца ѝ. Глазурата бе със същия цвят като синината ѝ.

– Трябва да се връщам в училище. Не мога да изпусна още един час по физика. Този следобед имах проблеми у дома.

Спомних си какво бе казала за това, че Локи се опитва да съсипе личния ѝ живот, съмнението, с което бе изрекла името на Амир.

– Нещо, с което мога да помогна? Да отида при „Фалафелите на Фадлан“? Да поговоря с Амир?

– Не! – изчерви се тя. – Благодаря, но не. Твърдо не. Категорично. Не.

– Значи... не...

– Знам, че искаш да помогнеш, Магнус, и наистина имам много проблеми. Но ще се оправя. Довечера ще ме видиш за пира в чест на...

Лицето ѝ се изкриви.

– Новодошлия.

Имаше предвид душата, която е трябвало да отнесе. Като отговорна валкирия Сам трябваше да е на нощния пир, за да представи новия айнхери на останалите.

Загледах синината под окото ѝ, след което внезапно проумях.

– Тази душа, дето си взела – казах аз, – новият *айнхери*. Той ли те фрасна?

– Сложно е – намръщи се Сам.

Бях срещал свирепи айнхеряри, но не и такива, които биха дръзнали да ударят валкирия. Това бе самоубийствено поведение, дори за някого, който вече е умрял.

– Що за идиот... почакай. Това има ли нещо общо с вълчия вой, който чух от „Комън“?

Тъмните очи на Сам пламнаха.

– Ще чуеш довечера – изправи се тя и взе брадвата на асасина. – Сега върви във Валхала. Довечера ще имаш удоволствието да се запознаеш... – Тя се спря и премеори внимателно думите си. – С брат ми.

ОЧАКВАЙТЕ КНИГА ТРЕТА ОТ

МАГНУС
ЧЕЙС
и БОГОВЕТЕ на АСГАРД

КОРАБЪТ НА МЪРТВИТЕ

ПРЕЗ 2017-А ГОДИНА